

N:o 119.

Af herr **P. Svensson** i Brämhult, om tillägg till 19 § i gällande bevillningsförordning.

Den som någon längre tid har varit ledamot af våra taxeringsmyndigheter, har utan tvifvel fått erfara, huru svårt, ja rent af omöjligt det är att förskaffa sig tillförlitliga uppgifter om de skattskyldiges inkomster af kapital och arbete.

Om detta kan sägas om inkomstbevillningen i allmänhet, så gäller det dock förnämligast om inkomst af kapital, emedan, som skatte-regleringskomitén i sitt betänkande ganska riktigt säger, kapitalet har så lätt för att dölja sig.

Vid uppskattning af inkomst af arbete — rörelse eller yrke — har man ju alltid något till ledning för bedömandet af rörelsens eller yrkets omfattning, och beträffande inkomst i form af lön, pension, lifränta och dermed jemförliga inkomster, så är det i allmänhet lättare att få exakta uppgifter derom, än om inkomst af kapital.

Att kapitalet verkligen har förmåga att dölja sig, derpå får man vid taxeringsförrättningarne många tydliga bevis; ty äfven om taxeringsmännen veta, att någon eger kapital, men icke känna till huru stort det är, så blir det ofta omöjligt att få tillförlitliga uppgifter om den skattskyldiges verkliga inkomster, och således kan det hända, att den som eger beskattningsbar inkomst, på grund af sitt bestridande, och i brist på kännedom om sanna förhållandet, icke kan påföras bevillning.

Någon gång uppgifves beskattningsbar inkomst, men till mycket mindre belopp, än hvad vederbörande har, och således händer icke så sällan, att skattskyldig under en följd af år erlägger bevillning för ett ganska ringa belopp, men när den skattskyldige dör och boet blifver utredt, så visar det sig rätt ofta, att inkomsterna varit betydligt större, än hvad som uppgifvits. För att förmå de skattskyldige att lemna fullt tillförlitliga uppgifter om sina verkliga inkomster, finnes efter mitt förmenande endast ett verksamt medel, nemligen att stadga ansvar för den, som uppgifver till beskattning mindre inkomst, än han har.

Uti § 7 bevillningsförordningen stadgas uttryckligen, att för all behållen inkomst, vare sig af kapital eller arbete, skall, med de undantag, som i § 11 omförmälas, bevillning erläggas med en för hundra af inkomstbeloppet.

På grund af detta stadgande är det ju tydligt och klart, att hvarje skattskyldig ovilkorligen är pliktig att erlægga bevillning för all sin behållna inkomst, för så vidt inkomsten uppgår till det i § 11 bestämda belopp.

Om någon skattskyldig undandöljer från beskattning något af sina inkomster, så gör han sig ju skyldig till lagstridigt förfarande såväl emot staten som kommunen, enär han undanhåller den afgift, han enligt lag är skyldig till dem erlægga. Att ett sådant förfarande i och för sig, såväl i juridiskt som moraliskt afseende är orätt, kan väl icke bestridas, och det blifver till sina följder så mycket mera orättvist, som det belopp, hvilket på sådant sätt undanhålles, måste gäldas af andra skattskyldige, hvilka således få betala skatt icke allenast för de inkomster de sjelfva hafva, utan jemväl för det som på ofvan antydda sätt blifvit undanhållet. De bestämmelser, som bevillningsförordningen innehåller rörande ansvar för underlåtenhet att lemna uppgifter, äro efter mitt förmenande icke tillräckligt verksamma och det enda verksamma medel emot dessa missförhållanden synes mig vara, att stadga böter för dem, som icke sanningsenligt uppgifva sina beskattningsbara inkomster af kapital och arbete.

På grund af hvad jag här i korthet anført, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att till § 19 i nu gällande bevillningsförordning måtte fogas ett nytt moment af följande lydelse:

Hvarje skattskyldig skall inom april månads utgång hvarje år till bevillningsberedningens ordförande i det beredningsdistrikt, der han är bosatt, aflemna sanningsenliga uppgifter om alla sina inkomster af kapital och arbete under näst föregående år. Befinnes sådan uppgift upptaga mindre inkomst, än den skattskyldige verkligen har, skall han böta ett belopp, motsvarande tio gånger den bevillning, hvartill hans verkliga inkomst bort taxeras; skolande dessa böter tillfalla den kommun, der den skattskyldige är bosatt.

Om remiss till bevillningsutskottet anhållés vördsamt, samt att utskottet täcktes föreslå den redaktionsförändring, hvartill utskottet finner sig befogadt, äfvensom att föreslå de ändringar i öfrigt, som möjligen kunna behövas, för att motionens syftemål måtte vinnas.

Stockholm den 25 januari 1890.

P. Svensson.